

Svensk Gardessång.

HUGO BEDINGER.

Alla marcia.

Sopran
Alt

Tenor
Bas

f *mf* *cresc. molto* *ff*

Se ko-nungens garde! det Sven-ska, det blå — som nal-kas med tätt-slut-na le-der, Det

Sven - - - - ska, det blå — *cresc.*

5

Hvart hin - - der till mar - - ken slå

kan ic-ke vi-ka, det fram-åt vill gå, Hvart hin - - der till mar - - ken slå ne - - - - - der. Ej

det fram-åt vill gå, hvart hin - - der till mar - - ken slå ne - - - - - der. Ej

mf

9

c - r - e - s - c - e - n - d - o *ff*

rä - des det lu -- ran - de fi - - - - en - des skott: Med fälld ba - jo-nett, det be - - ta - - - - lar dem blott.

ff med fälld

Som segrare, förr, på Germanias fält,
Slöt gardet kring kungen sin skara —
Var trofast och manligt ehvad det har gällt,
Stod tappert och lugnt i hvar fara.
Och stranden vid Narva kan sjunga en sång,
Hur, en emot tio, det segrat en gång.

Som fäderna tänkte, så tänka vi än —
Vill kungen till vapen oss kalla,
Vi svärja det heligt, som svenskar och män
Att segra som de, eller falla.
Ej gardet skall svika — det håller sitt ord,
Till domen vid yttersta mönstringens bord.

O Lützen — hvad glans kring den frejdade graf,
Som fannade gardet, det gula!
Att konungen hämnas sitt hjärtblod det gaf
Till offer åt mördande kula.
Med Brahe i spetsen, det segrande föll,
Men ännu i döden det lederna höll.

De fanor vi följa, och svurit vår ed,
Vi aldrig åt fienden gifva.
Så länge en man står i gardernas led,
Försvarade skola de blifva!
De snöhvita dukar med gyllene skrift,
De svalka vår möda, beskugga vår grift.